

Kai dėl savo klaidingo ego aš galvojau: „Aš esu didelis matematikos ir filosofijos mokslininkas – lai bet kuris didelis panditas ateina pas mane bet kuriuo metu, dieną ar naktį, aš sukaposiu į daleles visus jo teiginius“, tuomet aš gavau Śrī Gurudevo lotosinių pėdų daršaną.

Jis ignoravo viską, kas anksčiau manyje buvo vertinama – mano teisingumas, moralinis ir doringas gyvenimas, mano intelektualizmas – žinodamas, jog visa tai turi menką vertę. Kai pamačiau, kad jis ignoravo viską, kas manyje buvo gero, aš suvokiau, koks jis pats turėtų būti geras, kad galėtų ignoruoti tiek daug „gerų savybių“ manyje. Kokį nesuvokiamą turtą jis turėjo!

Jo atstumtas aš suvokiau, kad nėra labiau puolusio ir niekingo žmogaus už mane. Tokia buvo mano tikroji tapatybė. Tuos pačius dalykus, kuriuos aš laikiau trokštamais, tokius kaip išsimokslinimas, tvirtas charakteris, ši iškilni siela laikė nevertingais. Aš supratau, kad savyje ši kilni asmenybė slėpė neįvertinamą lobį. Tuomet aš svarsčiau, ar jis yra ypatingai pasipūtęs, ar nepaprastai maloningas.

Tada aš išdidžiai pasakiau savo gurudevai: „Tu garbini šį apgaviką ir palaidūną Krišną, tad kodėl turėtum jausti gailestį tokiam kaip aš, pasišventusiam paprastai moralei?“

Nuolankiai ir nuoširdžiai aš meldžiau Aukščiausią Viešpatį Jo malonės. Vėliau, Jo malone supratau, kad negavus šio neprilygstamo šventojo palaiminimų, netarnaujant jam, nieko gero man nutikti negali. Kai tai supratau ir atitinkamai elgiausi, ir tada gavau bepiežastinę ir beribę savo Śrī Gurudevo malonę ir prieglobstį prie jo lotosinių pėdų, tuomet aš pajutau gyvenimo pilnatvę.

Aš maniau, kad mano gurudevui niekas neprilygsta atsižadėjimu, tačiau jam šiek tiek trūksta išsilavinimo. Tačiau visą mano įžulumą, gimusį iš knygų skaitymo, jis sumalė į miltus. Savo malonės plaktuku jis atskleidė man, kad viskas, ką laikiau aukščiausiu idealu, faktiškai buvo žemiausia ir niekinga. Kai jo malone šitie pamokymai pirmą kartą pateko į mano ausis, mano mažytės smegenys nesugebėjo suvirškinti šitų transcendentinių žinių. Bet visiems kvailiams, panašiams į mane jis davė galimybę klausytis tokių iškilnių dalykų.

Aš supratau, kad jei žmonės šiame pasaulyje negaus tokio pat sukrėtimo, kokį aš gavau iš savo

gurudevo, jų sąmonė nepabus. Todėl aš ir sakau visiems: „Aš esu kvailesnis už bet kurį šioje žemėje. Prašau visų jūsų, nebūkite kvailiai kaip aš. Negyvenkite ribojami savo į išskaičiavimus linkusios sąmonės. Diskutuokite apie Vaikuntha-kathą ir tapsite didžiomis asmenybėmis. Aš sakau jums tai, ką pats supratau ir kas turi didžiausią naudą.

Gavęs Śrī Gurudevo lotosinių pėdų spyrį, visiems metams aš visiškai praradau šio išorinio kosmoso pojūtį. Aš nežinau, ar šiame pasaulyje dar kada nors buvo pasirodęs jam lygus transcendencijos atstovas. Kaip tie, kurie panirę į materialų geismą, pyktį ir t.t. gali jį bent kiek pažinti?

Aš buvau paniręs į šį laikiną pasaulį, bandydamas juslinius malonumus padaryti ranka pasiekiamus. Aš dažnai galvodavau, kad gavus juslių malonumus sukeliančius objektus, mano visi trūkumai bus užpildyti. Tikrai, aš pasiekiau įvairius, retai pasiekiamus tikslus, bet mano asmeniniai trūkumai nepradingo. Šiame materialame pasaulyje aš galėjau bendrauti su aukštos klasės kilmingais žmonėmis, bet pastebėjęs daugybę neatitikimų, negalėjau jų pagirti.

Matydamas mane tokioje apverktinoje padėtyje, visų gailiausias Viešpats Gaurasundara leido man sutikti du jo brangiausius bhaktus [Śrīlą Bhaktivinodą Thakurą ir Śrīlą Gaurā Kīśorā dasa Babajį] ir gauti jų palaiminimus. Nuolatos apkvaitęs nuo materialaus klaidingo ego, norėdamas būti vėl ir vėl dėmesio centre, aš pats iš savęs atėmiau tikrąją naudą. Bet dėl dorybingos veiklos, kurią atlikau ankstesniuose gyvenimuose, aš sutikau Śrīlą Bhaktivinodą Thakurą, mano dvasinį geradarį. Mano prabhū, Śrīla Gaurā Kīśora dasa Babadži, dažnai lankydavosi pas Śrīlą Bhaktivinodą Thakurą ir apsistodavo pas jį. Jausdamas kitiems gailėstį, Śrīla Bhaktivinoda Thakura parodė man mano prabhū, Śrīlą Gaurā Kīśorā dasa Babadži, kurį pamačius mano materialaus klaidingo ego mastas sumažėjo. Aš žinojau, kad visos gyvosios esybės, kurios gavo žmogišką gyvybės formą, yra tokios pat puolusios ir žemos kaip aš pats. Tačiau po truputį, stebėdamas savo mokytojo dvasinį charakterį, aš supratau, kad tik vaišnavas gali gyventi mirtingųjų pasaulyje ir likti pavyzdžiu kitiems.

Vėliau, kai sutikau savo mokytoją, jo darbai, jo veiksmai suteikė man visišką pasitenkinimą, o taip pat galėjau įsisavinti dalykus, kurių taip iešojau. Nuo pat pirmos dienos, kai jį sutikau, bendraudamas su šiuo didžiu religinio pasaulio šeimininku ir mokytoju, aš tapau praktišku žmogumi. Lėmties leidimu aš galėjau visiškai suprasti pasiaukojimo kalbą ir praktinę pusę po to, kai aš sutikau praktikuojantį mokytoją ir visiškai jam atsidaviau. Joks išsilavinimas nebūtų

galėjęs manęs paruošti tai sėkmei, kad suprasčiau savo mokytojo nuotaiką.

Jis yra laisvas ir nusimano apie bet kokį judesį, susijusį su Šrī Caitanyos ir Śrīmad Bhāgavatam mokymu. Prieš sutinkant jį, mano įspūdis buvo toks, kad šiame pasaulyje pasiaukojimo mokyklos rašinių neįmanoma iki galo suvokti gyvenant praktiškai. Studijuodamas mokytoją ir tada knygas, kartu su Thakuros Bhaktivinodos paaiškinimais, turėjau puikią galimybę tobulėti tikrame dvasiniame gyvenime. Prieš sutikdamas savo mokytoją, aš nieko nerašiau apie tikrąją religiją. Iki tol mano idėjos apie religiją buvo apribotos knygomis ir griežtu etiniu gyvenimu, tačiau šis gyvenimas buvo akivaizdžiai netobulas, kol aš nesusiliečiau su praktine puse.